

Arrest

nr. 201 169 van 15 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 199 187 van 2 februari 2018 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2006 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

Op 6 december 2006 verklaarde de gemachtigde zich akkoord met de afgifte van het visum.

Op 21 oktober 2009 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 24 juni 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, omdat na woonstcontrole was gebleken dat verzoeker niet kon worden aangetroffen op het door hem opgegeven adres.

Op 15 juli 2010 beval de gemachtigde verzoeker het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 augustus 2010 beval de gemachtigde verzoeker het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 mei 2011 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, waarna de gemachtigde hem diezelfde dag, onder een bijlage 13, beval het grondgebied uiterlijk op 2 juni 2011 te verlaten.

Op 2 december 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 januari 2014 verklaarde de gemachtigde die aanvraag onontvankelijk, omdat het standaard medisch getuigschrift geen identificeerbare link met de patiënt bevatte.

Op 17 januari 2014 beval de gemachtigde verzoeker het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen beide voorafgaande beslissingen stelde verzoeker op 20 maart 2014 een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nummer 132 256 van 28 oktober 2014 verwierp de Raad dit beroep wegens laattijdigheid.

Op 25 maart 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van Vreemdelingenwet.

Op 2 april 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk.

Op 5 mei 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 199 080 van 31 januari 2018 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 7 mei 2015 gaf de gemachtigde verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam + voornaam: K., H. geboortedatum: [...]1974 geboorteplaats: B. M. nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Brussel, 07.05.2015”

2. Over de ontvankelijkheid

In de verweernota werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op *ratione temporis* wegens laattijdigheid. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing van 7 mei 2015 aan verzoeker werd betekend op 28 mei 2015. Nu het beroep volgens hem werd ingediend op 30 juni 2015 wordt het geacht laattijdig te zijn.

In het tussenarrest nr. 199 187 van 2 februari 2018 stelde de Raad hieromtrent als volgt:

“De in artikel 39/57, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 28 mei 2015 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, samen met de ongegrondheidsbeslissing van 5 mei 2015 van de medische regularisatieaanvraag. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet was de laatste nuttige dag voor het indienen van een beroep tot nietigverklaring 29 juni 2015. De Raad stelt vast dat verzoeker per aangetekend schrijven een verzoekschrift heeft ingediend. De betrokken envelop werd door de post op 30 juni 2015 afgestempeld. Het beroep werd door de Raad eveneens op 30 juni 2015 ontvangen.

In het verzoekschrift wordt evenwel erop gewezen dat het verzoekschrift toch zou ingediend zijn op 29 juni 2015.

Uit informatie die de Raad heeft opgevraagd bij verzoeker op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, blijkt dat verzoeker een afgiftebewijs kan voorleggen van de aangetekende zending met nummer: “01054 1288500452621 220 171 399 210”, die hij heeft afgegeven aan de post op 29 juni 2015. De griffie van de Raad heeft dienaangaande ook de bevestiging gekregen van de klantendienst van Bpost “op basis van het zendingnummer zien we dat deze zending door Collect & Stamp werd opgehaald bij de afzender op 29/06/2015”.

*Er dient dan ook te worden besloten dat verzoeker het verzoekschrift op 29 juni 2015 aan de diensten van de post ter verzending heeft aangeboden, i.e. binnen de in artikel 39/57, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Het beroep lijkt bijgevolg ontvankelijk *ratione temporis*.”*

Uit de stukken voorgelegd door verzoeker en door de post blijkt dat het verzoekschrift op 29 juni 2015 aan de diensten van de post ter verzending is aangeboden. Ter zitting van 22 februari 2018 doet verweerder afstand van de exceptie van laattijdigheid.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Marokko terug te keren, ondanks het feit dat de moeder en zussen van verzoekende partij legaal in België verblijven en verzoekende partij ingevolge zijn ziektebeeld aangewezen is op diens mantelzorg. Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt. Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

De moeder en de zussen van de heer H. K. wonen allen legaal in België. Volgens zijn behandelende geneesheer, Dr. D. F., is de zelfredzaamheid van verzoekende partij nihil, zodat hij aangewezen is op de mantelzorg van zijn moeder en zussen. Meer nog, de behandelende arts stelt dat hij “zonder hen ten onder zou gaan”. Daarbij benadrukt Dr. D. F. dat de heer H. K. buiten zijn moeder en zussen geen sociaal netwerk heeft. Hij heeft niets of niemand in Marokko om op terug te vallen. De familiale band met zijn moeder en zussen valt onder de toepassings sfeer van artikel 8 EVRM zodat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt dat verzoekende partij van zijn familie gescheiden zal worden en desbetreffend artikel geschonden is. Het middel is gegrond.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familieleven, veronderstelt het bestaan van een familieleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept.

Waar het Hof de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het Hof dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, *Onur v. VK*; EHRM 23 juni 2008, *Maslov v. Austria*; EHRM 23 september 2010 *Boussara v. Frankrijk*; EHRM 20 september 2011, *AA v. UK*).

In casu echter blijkt dat niet redelijkerwijs kan ontkend worden dat er tussen verzoeker en diens moeder en zussen bijkomende elementen van afhankelijkheid voorliggen die de gewone affectieve banden overstijgen omwille van diens nood aan mantelzorg.

Het thans bestreden bevel volgt op de beslissing van 5 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

De Raad stelde in zijn arrest nr. 199 080 van 31 januari 2018 aangaande de beoordeling van de arts-adviseur van de nood aan mantelzorg het volgende:

“De Raad stelt vast dat zowel de behandelende psychiater als de arts-adviseur het erover eens zijn dat verzoeker lijdt aan schizofrenie en hiervoor moet behandeld worden door een psychiater met mogelijkheid tot opname. Ook de medicatie met Risperidone en Trazodone moet volgens de arts-adviseur worden aangehouden waarbij om de twee weken de Risperidone “IM” moet worden geïnjecteerd. Volgens de behandelende psychiater gaat het om een schizofrenie van het paranoïde type. Zoals blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 19 februari 2015 beschrijft de psychiater betrokkene als een patiënt die hij reeds vier jaar opvolgt, die verscheidene keren vrijwillig diende opgenomen te worden ten gevolge van psychotische decompensatie met wanen en hallucinatie. De psychiater vervolgt: “Hij werd ook gecollocerd, met gedwongen nazorg.” [...] “Hij is sociaal introvert, afgevlakt, maar wordt goed omringd door zussen en moeder. De zelfredzaamheid is quasi nihil.” Wat betreft de gevolgen indien de behandeling wordt stopgezet, antwoordt de psychiater: “Psychotische decompensatie met verdere realiteitsverstoring mogelijk gevaar voor zichzelf en derden”. Wat betreft de specifieke noden in verband met de medische opvolging en de vraag of mantelzorg vereist is, antwoordt de psychiater “ja, moeder en zussen (zonder zou patiënt ten onder gaan)” en verder “Zeer ernstige vorm van schizofrenie. Buiten moeder en zussen, géén sociaal netwerk”.

De nood aan mantelzorg wordt eveneens door de arts-adviseur weerhouden. Hij stelt immers in het advies dat “zijn directe omgeving” kan instaan voor de nodige mantelzorg. Anderzijds stelt het advies verder “overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko – het land waar hij tot 2006 verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen”. In dit uitzonderlijk dossier van een in het verleden reeds gevaarlijk gebleken ernstig schizofrene man, kan de Raad het betoog volgen dat deze gestandaardiseerde motieven in casu niet draagkrachtig zijn. Zelfs al erkent verzoeker dat hij nog familieleden heeft uit verre bloedlijnen in Marokko, dan nog blijkt eveneens dat de arts-adviseur zelf verwijst naar de noodzaak aan mantelzorg uit “zijn directe omgeving”. De psychiater heeft het heel nadrukkelijk over de nood aan mantelzorg door de moeder en de zussen. Zoals blijkt uit een synthesenota in het administratief dossier, is de gemachtigde zich eveneens bewust van de noodzakelijke mantelzorg geboden door de moeder en zussen voor de nodige structuur en toezicht. Uit die nota blijkt dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat verzoeker aanvankelijk werd behandeld zonder gedwongen statuut, maar aangezien dit meermaals fout liep, er werd ingegrepen via justitie. De inobservatiename werd gevorderd waardoor verzoeker reeds verschillende malen terecht kwam in een gesloten instelling na vonnissen van de vrederechter van Aalst. De synthesenota stelt uitdrukkelijk “Broer, moeder en zussen van betrokkene verblijven allen legaal in België en zorgen voor de nodige structuur en toezicht.” En verder “toezicht via justitie en mantelzorg door naaste familieleden die de Belgische nationaliteit bezitten”. Verder stelt de Raad vast dat ook de vonnissen van de vrederechter zich in het administratief dossier bevinden, waarin het gevaar voor verzoeker zelf en derden voortvloeiend uit concreet bedreigende feiten wordt erkend. In de aanvraag van 25 maart 2015 werd hier inderdaad ook naar verwezen, evenals naar het belang van de legaal in België verblijvende moeder en zussen. In deze uitzonderlijke situatie kan de Raad het verweer in de nota dan ook niet volgen dat de familieleden uit de verre bloedlijn zouden moeten beschouwd worden als de “directe omgeving” die de nodige mantelzorg op zich zouden kunnen nemen, laat staan eventuele vrienden of kennissen. Dit standpunt is in dit uitzonderlijk geval kennelijk onredelijk. Nu de noodzaak aan mantelzorg door de directe omgeving zowel door de arts-adviseur wordt erkend als heel nadrukkelijk door de behandelende psychiater wordt benadrukt en de gemachtigde ook blijkens het administratief dossier nadrukkelijk de rol van de naaste familieleden in België voor de structuur en toezicht erkent, is het advies van de arts-adviseur niet draagkrachtig gemotiveerd.”

In het huidig bevel wordt geen belangenafweging opgenomen wat betreft het gezinsleven van verzoeker, maar zoals *supra* reeds gesteld volgt dit bevel op de ongegrondheidsbeslissing van 5 mei 2015 inzake de medische regularisatieaanvraag. De beoordeling dat verzoeker zich kan beroepen op

familie, vrienden of kennissen in het herkomstland, zoals de arts-adviseur in zijn advies had gesteld en die was bijgetreden door de gemachtigde, werd in het voormelde citaat in dit uitzonderlijk dossier niet draagkrachtig bevonden.

Het blijkt immers dat verzoeker het profiel heeft van een schizofrene persoon die reeds diende opgenomen te worden omwille van het gevaar voor zichzelf en anderen. Verzoeker kwam reeds na verschillende vonnissen van de vrederechter terecht in een gesloten instelling. Uit de synthesenota in het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde zich eveneens bewust is van de noodzakelijke mantelzorg geboden door de moeder en zussen voor de nodige structuur en toezicht. Uit die nota blijkt dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat verzoeker aanvankelijk werd behandeld zonder gedwongen statuut, maar aangezien dit meermaals fout liep, er werd ingegrepen via justitie. De inobservatiename werd gevorderd waardoor verzoeker reeds verschillende malen terecht kwam in een gesloten instelling na vonnissen van de vrederechter van Aalst. De synthesenota stelt uitdrukkelijk *“Broer, moeder en zussen van betrokkene verblijven allen legaal in België en zorgen voor de nodige structuur en toezicht.”* En verder *“toezicht via justitie en mantelzorg door naaste familieleden die de Belgische nationaliteit bezitten”*.

Met deze omstandigheden is niet op afdoende wijze rekening gehouden bij het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter zitting heeft verweerder enkel verwezen naar de stukken van het dossier. Dit doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES